

Петко Одринъ. Градъ голѣмъ, като плѣзналъ оня ти свѣтъ... Вижда старецътъ една чешма, спира се, мокри си вкокаленитѣ опинци, рѣси си студена вода на главата, посѣдва да почине малко на кѣошка около шадравана и пакъ закрачва напрѣдъ. Пита, разпитва и християни, и турци, накждѣ е Цариградския пѣтъ и бърза да излѣзе вѣнъ отъ града и тамъ, на полето, да подкрѣпи съ сънъ старческитѣ си сили. Сипнала, не сипнала зора, става дѣдо Петко, попротегне се, поизпращятъ вкоченѣлитѣ стави, нарами торбицата и пакъ повлачи подбититѣ нозѣ... „Далечъ ли е, аго, Цариградъ?“ — „Далечъ е, дѣдо, далечъ е!“... Много мина, малко остана. Напрѣга бѣдниятъ старецъ послѣднитѣ сили и пристѣпва... Минуватъ още день, два, петъ денена, гледа странникътъ сегизъ-тогизъ желѣзница изфучи край него и се изгуби изъ мъглата... Ехъ, дѣ да е дѣдо вжтрѣ, досега би видѣлъ чедото си, би му се наравдвалъ!... Ами сиромасъ е дѣдо, не може да плати за желѣзница... Минуватъ още два дни... „Далечъ ли е, аго, Цариградъ?“ — Близко е, дѣдо, близко е, половинъ день пѣтъ!“ „Да си живѣ, аго, за добрата дума!“ — отговори дѣдо Петко — и ободренъ отъ близостъта, почва по-бодро да крачи и замръква прѣдъ самия градъ. Уморенъ е дѣдо Петко, но хваща ли го сънъ?... Задрѣме малко и ето засънува чедото си Христо, таквози, каквото си га знае на портрета, съ жълти копчета, па се спусне да го прѣгърне и... стрестне се дѣдо, пробужда се. Пакъ задрѣме, и ето чедото му, Христо, по ризичка, зацапаничко, и на кълчищената риза жълти копчета... и тѣзи копчета свѣтятъ, блѣскають... смѣятъ се, всичкитѣ копчета се смѣятъ... не, не се смѣятъ, ами дрѣнчатъ, дрѣнчатъ като звѣнци... много звѣнци, облаци